

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันศุกร์ที่ ๑๘ เดือน ๘ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ตรงเลข ๘ เป็นอริยมรรคมีองค์ ๘

คุณแม่ชีวรรณี วงศ์ใหญ่ เกิดเมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๔๙๗ ที่อำเภอกิ่ง จังหวัดเชียงราย ได้ละสังขารวายเป็นเมตตาเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๗ สิริอายุ ๗๑ ปี ท่านเป็นแม่ชีที่ดีมาก เป็นผู้มีปัญญามาก เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เอาธรรมนำชีวิต รู้ธรรมเข้าใจในธรรมในสภาวะธรรม ว่าพระธรรมพระวินัยมันเป็นเรื่องกรรม เรื่องกฎแห่งกรรมเรื่องผลของกรรม ได้รับโอวาทธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจากท่านหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ท่านเอาพระธรรม เอาอริยมรรคมีองค์แปดนำชีวิต

อริยมรรคมีองค์แปดก็เหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งนี้แหละ ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารมาจากทางกิ่งทางใบทางยอดทางกิ่งก้านสาขาลดอดปริมณฑล ทั้งแสงแดดอากาศออกซิเจนต่าง ๆ เพื่อเป็นวิตามินโปรตีนเกลือแร่ธาตุที่สมบูรณ์ของต้นไม้ต้นนั้น

ธรรมะคือสิ่งที่รู้เข้าใจเป็นอริยมรรคมีองค์แปดครบวงจรของชีวิตทั้งกายทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาททั้งใจ ทำอะไรก็ตั้งอยู่ในธรรมในปัจจุบันธรรม เพราะรู้ว่าทุกอย่างคือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรม รู้ความเกิดมันมาจาเกิดจากปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

พวกเราทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ให้พากันรู้เข้าใจนะ ว่าทุกคนนี่คือเหตุคือปัจจัย เราต้องรู้เหตุรู้ปัจจัยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสบอกพวกเราทั้งหลายว่า เราต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ เพื่อจะหยุดกรรมหยุดกฎแห่งกรรมหยุดผลของกรรม เข้าสู่ภาคประพาสภาคปฏิบัติ มีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพาสภาคปฏิบัติ ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท เพราะความประมาทนั่นคือความผิดพลาด คือความต่างความพร้อยความทะลุความเศร้าหมอง

เราทุกคนให้พากันรู้เข้าใจ จะได้เห็นคุณเห็นประโยชน์เห็นโทษ รู้จักเรื่องเกิด รู้จักเรื่องหยุดเกิด

เราทั้งหลายเป็นมนุษย์เป็นผู้ที่ประเสริฐ อายุขัยของมนุษย์ปัจจุบันนี้แหละ อยู่ได้ ๑ ศตวรรษคือร้อยปี เอาธรรมนำชีวิตมีปิตีมีความสุขในการประพาสภาคปฏิบัติ อยู่ได้มากกว่าร้อยปีนะ

สิ่งที่เป็นความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพรากนี้มันเป็นผลของกรรมนะ ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะทั้งภายใน ๖ ภายนอก ๖ รวมกันเป็น ๑๒ นี่เป็นกรรม เป็นผลของกรรมเป็นกฎแห่งกรรมที่ท่านตรัสว่า มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นผู้ให้ผล นี่คือผลของกรรม เราทั้งหลายต้องรู้กรรม อันนี้เป็นปลายเหตุเราต้องรู้แหละ ก่อนที่เรายังไม่ได้ทำไม่ได้คิด ไม่ได้พูด ไม่ได้ทำ ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ เรานั้นคือผู้ไม่มีกรรมไม่มีเวรนะ

จิตเดิมแท้นั้นเป็นประภัสสรนะ สิ่งที่มีมันสัญจรไปมาในธาตุชั้น ในชั้น ในอายตนะนี้มีมันสัญจรไปมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจอะไรต่าง ๆ เหล่านี้มันเป็นเพียง

อาคันตุกะที่จรไปจรมา มันจรไปจรมาทางธาตุทางชั้นทางอายตนะ ให้พวกเราเข้าใจ
 อย่างนี้ สิ่งเหล่านั้นคือความว่างจากสิ่งปราศจากตัวตนนะ

เรารู้เข้าใจ เรามีตารูปมันถึงมี เรามีหูมันถึงมีเสียง เรามีจมูกมันถึงมีกลิ่น
 เรามีลิ้นถึงมีรส มีกายถึงมีสัมผัส มีใจถึงมีเรื่องจิตเรื่องใจมีความนึกคิดมีอารมณ์
 อันนี้เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะ ๑๒
 มันเพียงสัญจรไปมา

เราทั้งหลายเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ เราต้องมารู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้
 สร้างความดี สร้างปัญญา ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเมตตาบอกพวกเรา
 ทั้งหลายว่า เธอทั้งหลายจะต้องรู้เข้าใจ อย่าได้ประมาท อย่าได้หลง อย่าได้เพลิดเพลिन
 ไปตามสิ่งที่สัญจรไปมา ทางธาตุทางชั้นทางอายตนะ เราอย่าได้ไปประมาท
 ให้ถือว่าสิ่งต่าง ๆ นั้นเป็นโอกาสที่ให้เราได้ประพฤติดำปฏิบัติ เราจะได้หยุดวิภวสงสาร
 ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยพระธรรมพระวินัย พระธรรมพระวินัยมากมายกายกอง
 แปรหมื่นสี่พันพระธรรมชั้น เป็นสิ่งที่จะมาหยุดจะมายกเลิกมาแคนเชลให้เรารู้เข้าใจ

เราจะเดินทางไกลเราต้องอาศัยปลีแข้งของเราสองขานี้ก้าวไปทั้งซ้ายทั้งขวา
 มนุษย์สมัยใหม่นี้ต้องก้าวไปด้วยรถด้วยเครื่องบินด้วยเรือ เพราะในโลกที่เราอยู่นี้
 มันมีน้ำ ๓ ส่วน มีดินส่วนหนึ่ง โลกกลม ๆ นี่นะ โลกที่หมุนรอบตัวเองหมุนรอบ
 ดวงอาทิตย์มันเป็นวงกลมหมุนรอบตัวเอง มีกลางวัน ๑๒ ชั่วโมง กลางคืน ๑๒ ชั่วโมง

เราคิดดูดี ๆ นะ อันหนึ่งก็ความสงบอันหนึ่งก็ปัญญา มันเป็นความพอดี
 ความพอเพียง ชีวิตนี้ถึงมีความสงบมีปัญญา ชีวิตนี้ถึงต้องมีทั้งความสงบทั้งปัญญา

เรียกว่าเอาทั้งสมณะวิปัสสนาไปพร้อม ๆ กัน เพราะอันนี้คือกรรม คือกฎแห่งกรรม คือผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เอาหลักการที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านได้บำเพ็ญพุทธบารมีหลายล้านชาติหลายอสงไขย

ให้รู้เข้าใจนะ ทุกคนจะเห็นกรรมเห็นกฎแห่งกรรมเห็นผลของกรรมนั้นไม่ได้ เขาถึงเรียกว่ากรรมฐาน มีกรรมเป็นพื้นฐาน

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจจะได้เอาความถูกต้องนำชีวิต เป็นการพัฒนาเรื่องจิต เรื่องใจเป็นการพัฒนาวิทยาศาสตร์ไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราจะเอาแต่เรื่องจิตเรื่องใจ ก็ไม่ได้เพราะเรามีร่างกาย เราจะเอาแต่ร่างกายแต่วัตถุก็ไม่ได้ เพราะเรามีเรื่องจิตเรื่องใจ ต้องเข้าสู่ทางสายกลาง เอาความสงบเอาปัญญาเป็นปฏิบัติ ก้าวไปด้วยศีล ด้วยสมาธิด้วยปัญญา

เราทั้งหลายเป็นผู้ที่ประเสริฐนะให้มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ชีวิตของเราก็ได้มีทั้งตาเนื้อตาปัญญา ชีวิตของเราก็ก้าวไปด้วยความสว่างไสว เรียกว่า ว้าว ว้าว ว้าวไปเลยทีเดียว ให้รู้เข้าใจ

การประพฤติการปฏิบัติให้แน่นมาที่ตัวเรา เพราะไม่มีใครปฏิบัติให้เราได้ พระพุทธเจ้าท่านก็ปฏิบัติของท่าน พระอรหันต์ได้พึงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านก็แน่นที่ตัวท่าน

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องแน่นที่ตัวเรา เราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่มีปิติมีความสุขเอกัคคตามันก็มีความทุกข์ ความทุกข์กับโรคซึมเศร้ามันก็คืออันเดียวกันให้รู้เข้าใจนะ ที่องค์สมเด็จพระสัมมา

สัมพุทธเจ้าเมตตาตรัสว่าอย่าไปประมาท ความประมาทนั้นเป็นความผิดพลาด
มันเป็นความเสียหายเป็นสิ่งที่จะพังทลายนะ

เราคิดดูดี ๆ สิ ประเทศไทยของเราเกิดความเสียหายด้วยไม่มีความรู้ความเข้าใจ
ในเรื่องทางวิทยาศาสตร์ในทางเรื่องจิตเรื่องใจ ผลที่เป็นประจักษ์พยานมันเสียหาย
มันพังทลายก็คือตึก สตง.ของเมืองไทย ตึกอื่นก็มีมากมายหลายสิบตึกอย่างนี้แหละ
เค้าก็ไม่พังทลาย เพราะความแข็งแรงความมาตรฐานเค้าพอจะทนแผ่นดินไหว
แผ่นดินไหวอยู่ไกลอยู่ตั้งไกลอยู่ที่เมืองมณฑลทะเลประเทศพม่า ห่างไกลกันตั้งพันกิโล
ความไม่ถูกต้องมันพังทลายมันเสียหายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ อย่าไปประมาท ถ้าเราประมาทแล้ว
มันก็ต้องแก้ต้องเจ็บต้องตายต้องพลัดพราก เพราะอันนี้เป็นกรรมเป็นกฎแห่งกรรม
เป็นผลของกรรม เดียวกรรมมันจะเช็ดบิลทุกคน ความแก้ความเจ็บความตาย
ความพลัดพรากนี่คือกฎของกรรมนะให้รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจว่าพระรัตนตรัยคือพระพุทธเจ้า คือพระธรรม
คือพระอริยสงฆ์ พระพุทธเจ้าไม่ใช่บุคคลไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนนะ พระพุทธเจ้า
คือความรู้ความเข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ มีปิติมีความสุข
เอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติอย่างนี้ พระพุทธเจ้าไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน
อย่างนี้ให้รู้เข้าใจ พระธรรมคือธรรมะ คือความสงบและปัญญาไม่ใช่ความปรุงแต่ง
ตัวตนนั้นคือความปรุงแต่งนะ มันปรุงมันแต่ง

ให้เรารู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีปัญญาสัมมาทิฐิ เราต้องเข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอเข้าถึงความพอดี อยากได้มากมันก็ไม่มากมันก็เท่าเท่า เราจะไปปรุงแต่ง

มันทำไม อยากได้น้อยมันก็ไม่น้อยจะไปคิดปรุงแต่งทำไม เราไม่อยากให้มันแถมมันเจ็บ มันตาย มันก็แก้เจ็บตายเราจะไปปรุงแต่งให้ทุกข์ทำไม

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องความสัจจรไปมาเรื่องธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ มันก็มีอย่างนี้แหละเป็นประภัสสรอย่างนี้แหละ เราอย่าไปลิตรอนความจริง ลิตรอนความถูกต้อง ลิตรอนความเป็นประภัสสร ทุกอย่างเค้าทำหน้าที่ของเค้า

เราทั้งหลายต้องมีความสงบมีปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านให้เข้าใจอย่างนี้นะ พระพุทธเจ้าคือปัญญาบริสุทธิ์คุณรู้เรื่องของกรรม เรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องผลของกรรม เอาธรรมนำชีวิต เอาพระธรรมพระวินัย

ที่มีคนตรัสถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้า ท่านเคารพอะไร พระพุทธเจ้าบอกว่า พระพุทธเจ้าเคารพในธรรมการะในธรรม เพราะทุกอย่างคือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรม เราจะไปมีเรามีเขา มีข้ามีเร้ว มีแก้เจ็บตายพลัดพรากไม่ได้ เราจะไปปรุงแต่งไม่ได้ เราเข้าใจเรียกว่าสงบในธรรม ความสงบกับความเคารพในมันคืออันเดียวกัน ถ้าเรามีความสงบเราก็มีความเคารพในสิทธิ ให้รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งมันจะสงบได้อย่างไร เพราะตัวตนนั้นมันไม่สงบ ตัวตนนั้นคือความวุ่นวายคือความขัดข้อง เหมือนพระยสะเป็นคนรวยเป็นคนดี เป็นเศรษฐี ถ้าเป็นอะไรก็เป็นทุกข์ทั้งนั้น เพราะเป็นอะไรก็ไม่สงบทั้งนั้น

พระยสะก็บ่นในใจเดินไปเรื่อยจนไปถึงที่ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่าที่นี่สงบ ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง เธอทั้งหลาย จงมาที่นี่เถิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็พูดให้ฟังให้รู้เข้าใจ เราจะได้

เอาความหลงนำชีวิต ไม่เอาตัวตนนำชีวิต เป็นคนรวยมั่งก็ต้องมีความทุกข์ เพราะมีตัวมีตน เพราะเป็นคนรวยไม่รู้จักอริยสัจสี่ ถ้าไม่รู้จักอริยสัจสี่ก็ไม่มี ความพอมั่งก็รวยแต่ภายนอก รวยแต่ตัวแต่ตน มันไม่รู้จักพอให้รู้เข้าใจ ความทุกข์นี้มันไม่ได้เกี่ยวกับรวยกับจนนะ เกี่ยวกับความรู้เข้าใจ แล้วเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในความดับทุกข์ ความดับทุกข์มันมีได้กับเราทุก ๆ คน เพราะถือว่าความเป็นพระอริยเจ้ามีกับเราทุก ๆ คน เราจะเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนแก่คนเฒ่าคนชรา เป็นข้าราชการนักการเมืองเป็นนักบวชหรือเป็นศาสนาต่าง ๆ มันดับทุกข์ได้เหมือนกันทุกคนไม่มีใครยกเว้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านตรัสว่าไม่มีใครยกเว้น เพราะทุกข์มันก็เป็นสากล ความดับทุกข์ก็เป็นสากล

เรารู้เข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เอาอริยมรรคมีองค์แปดนี้แหละ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ทุกข์จะมาจากไหน เพราะทุกอย่างมันอยู่ที่ธรรมที่ปัจจุบันธรรม เพราะวาจิตของเรา มันคิดได้ที่ละอย่างอันไหนไม่ดีก็ไม่ตรึกไม่นึกไม่คิด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าไม่ให้เราทั้งหลายตรึกในกาม กามคือตัวตนคือความยึดมั่นถือมั่น ไม่ตรึกในพยาบาท ตัวตนคือพยาบาทรู้เข้าใจ สองอย่างนี้มันคือความปรุงแต่งเราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ปฏิบัติครบวงจร จากใจจากเจตนา

ให้พวกเรารู้เข้าใจ รูปเวทนาสัญญาสังขารวิญญาณะมันเป็นอุปการณ์ มันเป็นกรรมเป็นกฎแห่งกรรมเป็นผลของกรรมเราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เอาธาตุ

เอาชั้นเอาเวทนาสัญญาสังขารวิญญานเป็นเรา เราต้องรู้เข้าใจความสงบกับปัญญา ต้องก้าวไปอย่างนี้ เราทั้งหลายจะเป็นพระได้ เป็นพระได้ทุก ๆ คน ต้องรู้เข้าใจ เราอย่าไปหาพระที่ไหนไปหาพระที่อื่นไม่ได้ ไปหาพระที่อื่นมันจะพังทลาย เหมือนตึก สตง. ต้องหาพระที่ตัวเรานี้แหละ

เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรม ยกเลิกอุดมแห่งตัวตน อุดมแห่งความหลง มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าเป็นอมตะ พระธรรมเป็นอมตะ พระอรหันต์ชีณาสพเป็นอมตะ สิ่งที่จากไปเป็นเพียงแต่สรีระ เป็นแต่ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ ให้เราเข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้โศรกเศร้าเสียใจในเรื่องไปเรื่องมา เราทั้งหลายจะได้มีความสงบ มีปัญญาให้เข้าใจอย่างนั้นะ

คุณแม่ชีวรรณท่านเป็นคนดีคนมีปัญญาอันนี้ก็เป็นเรื่องของท่านไม่ใช่เรื่องของเรา ท่านจากเราไปท่านก็จากไปแต่สรีระ ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ แต่ความเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมเป็นพระนิพพานก็อยู่กับเรานี้แหละ

พระนิพพานคือความสงบและปัญญา หยุดความปรุงแต่งหยุดความชอบไม่ชอบ หยุดด้วยความรู้ความเข้าใจมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ การประพฤติปฏิบัติให้เรารู้เข้าใจ เอาปัจจุบันเป็นหลัก เพราะอดีตมันก็มารวมที่ปัจจุบันนี้แล้วอนาคตก็จะไปข้างหน้าก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ ปัจจุบันเป็นวาระสำคัญเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ ปัจจุบันถึงเป็นไฟต์ เป็นไฟต์แห่งชีวิต เป็นไฟต์แห่งการประพฤติการปฏิบัติ เป็นไฟต์ทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ

มันเป็นไฟต์นะ มันเป็นการชิงแชมป์ ชิงแชมป์ระหว่างการเวียนว่ายตายเกิด และการหยุดการเวียนว่ายตายเกิด เป็นระหว่างโลกกับธรรมนะ

เราต้องรู้เข้าใจเราทั้งหลายให้พากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เราอย่าไปลิดรอน ไม่อยากแก่ไม่อยากเจ็บไม่อยากตายนี่คือลิดรอนนะ นี่คือการประทุษร้ายนะ ไม่ใช่ความสงบปัญญา

เราทั้งหลายต้องก้าวไปด้วยความสงบด้วยปัญญาเรียกว่าเป็นศีลนะ เป็นศีลปะชีวิตนะ เป็นสมาธินะ มันว่างจากอดีตอนาคต ปัจจุบันก็มีแต่ความว่าง ยกเลิกนิเวศน์ทั้ง ๕ ยกเลิกอคติเอียงไปเอียงมา โยกไปโยกมา ที่เราคารพนอบน้อมต่อความหลง เหมือนพระเหมือนแม่ชีที่พากันอ่อนน้อมต่อความหลง นั่งโยกไปโยกมา คำเรียกว่าอ่อนน้อมต่อความหลง เราจะอ่อนน้อมต่อความหลงไม่ได้

เราต้องรู้เข้าใจว่าเราต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ

การประพฤติการปฏิบัติของเรานะ เราอยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติที่นั่น การปฏิบัติก็เหมือนเงาตามตัวอย่างนี้ ไม่เลือกกาลสถานที่ เรามีธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายุตะ ๑๒ คือการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เราจะได้รู้จักว่าสิ่งที่สัญจรไปมาทางธาตุทางชั้นทางอายตนะมันเพียงสัญจรไปมา เราจะได้เข้าถึงความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ว่างจากสิ่งไม่มีอยู่มันจะมีประโยชน์อะไร มันต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เราทั้งหลายจะได้รู้จักการประพฤติการปฏิบัติ

เราอยู่ในเมืองกรุงเราก็ต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ อยู่ต่างจังหวัดว่างจากสิ่งที่มีอยู่ อยู่ป่าอยู่เขาก็ต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ว่างจากสิ่งที่ไม่ได้อยู่มันจะมีประโยชน์อะไร

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้หยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ หยุดด้วยสมณะ คือศีลคือพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่แปดหมื่นสี่พันธรรมชั้นธ เน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เน้นเรื่องเจตนา การปฏิบัติถึงไม่มีต่อหน้าลับหลัง ถ้ามีต่อหน้าลับหลังนี้ไม่ถูกต้อง เราต้องเน้นที่ใจที่เจตนาไม่มีต่อหน้าและลับหลัง เพราะการปกปิดคนอื่นนี้ปกปิดได้ แต่ปกปิดตัวเองนี้ปกปิดไม่ได้ เพราะตัวตนคือใจคือมหาใจคือความทุกข์ความจน คือความบกพร่อง เราเอาความบกพร่องนำชีวิตมันไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญา ไม่ใช่ความซื่อสัตย์ มันมีต่อหน้าลับหลัง มันเป็นการเสแสร้ง มันเป็นการจัดฉาก มันมีตัว มีตน มันถึงมีต่อหน้าและลับหลัง พระธรรมพระวินัยถึงเป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร

คำว่าพระนี้ถึงตอบได้สองอย่าง พระนี้คือผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสารไม่มีต่อหน้า และลับหลัง เพื่อเอาธรรมนำชีวิตเอาความสงบและปัญญานำชีวิต

พระอีกอย่างหนึ่งคือผู้ขอ ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ทั้งอดีตอนาคต เอาแต่ปัจจุบัน เอาแต่พระธรรมเป็นพระวินัย เป็นผู้ให้ผู้เสียสละ พระคือผู้ไม่เอาไม่มีไม่เป็น เป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ ไม่เอาอะไร เป็นผู้อยู่ด้วยไม่สะสมอะไร พระในพระธรรมพระวินัยนี้ ไม่เอาอะไร ปลงผมนุ่งห่มจีวร ฉันอาหารวันหนึ่งเพียงหนเดียว

พระพุทธรเจ้าฉันอาหารวันหนึ่งเพียงหนเดียวนะ พระพุทธรเจ้าไม่ฉันเพล ฉันครั้งเดียวฉันएका พระพุทธรเจ้าไม่ฉันเพลนะ ฉันในบาตรอะไรก็ได้ใส่ลงในบาตร ไม่ฉันในถ้วยโถโอจาน จานจีนจานฝรั่ง พระพุทธรเจ้าไม่ฉันโต๊ะอะไรทั้งนั้น ฉันในบาตร ฉันครั้งเดียวมือเดียว

ทำไมพระในประเทศไทยเณรในประเทศไทย นักบวชหญิงบวชชาย พากันฉันหลายครั้ง ฉันทั้งโต๊ะไทยโต๊ะจีนโต๊ะฝรั่ง อันนั้นถือว่าไม่ถูกต้อง

พระที่แท้จริงไม่รับเงินรับสตางค์ไม่เก็บสังฆทานอะไรไว้ มีแต่ความสงบ มีแต่ปัญญา มีแต่ปิตีมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตา ชีวิตนี้มีความสุขนะ ชีวิตนี้ว้าว ว้าว ว้าว เพราะเรารู้วิธีสัจสี เราไม่สะสมอะไร อยู่กับธรรมอยู่กับปัจจุบันธรรม เรามาบวช มาปฏิบัติเพื่อไม่มาเอาอะไร อย่างนี้

ถามว่ามาปฏิบัติธรรมได้อะไร มันก็ได้ปฏิบัติธรรมนะ เราจะมาเอามันก็เป็นตัว เป็นตนทุกอย่างมันเป็นอากันตูกะสังยุจรูปมา มันไม่มีใครได้ไม่มีใครเสียหรือก เอาตัวตนเป็นที่ตั้งเรียกว่าคนบ้า คนผีบ้า คนเชื่อบ้า ให้รู้เข้าใจนะ

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจ เราก็บอกลูกสอนหลานไม่ได้ บอกพระใหม่ เณรใหม่ไม่ได้ เพราะเราไม่รู้เข้าใจ ความไม่รู้เข้าใจก็เท่าเทียมกับคนบ้านั้นแหละ พวกที่มีเชื่อบ้านั้นแหละ ให้เข้าใจนะ ความเป็นพระเป็นอย่างนั้น ถ้าเราไม่รู้เข้าใจ เราบวชมาเราก็จะมาเอาเงินเอาสตางค์เอาสังฆทาน มาเอายศมาเอาตำแหน่ง มาเอาความหลงเค้าเรียกว่ามาเอาวิภวสงสาร มันเป็นครอบคร้ว เป็นภพเป็นชาติ เค้าเรียกว่าบวชมายังไม่รู้ความหมายของการบวชบวช บวชอย่างนี้ไม่ใช่ว้าว ว้าว ว้าว ไม่ใช่สีขาวนะ เป็นสีกาสีดำสีสกปรกรกรุงรัง หลงตามหาบัตริสว่า เราไม่รู้ไม่เข้าใจ เป็นคนเอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต มันแวววาวแต่ภายนอก แต่ภายในมัน เหม็นนะ เหม็นข้างใน ไม่ใช่เหม็นธรรมดานะเหม็นหลายแดนโลกธาตุนะ ให้เรารู้เข้าใจ

คุณแม่วรรณดีจากเราไปท่านก็จากไปแต่ธาตุแต่ขันธแต่อายตนะ มันเป็นธรรมดา เพราะทุกอย่างมันสังยุจรูปมา ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจมันเลยสังยุจรูปมาในวิภวสงสาร ภพน้อยภพใหญ่ อย่างนี้แหละ เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายพากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เอาประสบการณ์ที่ผ่านมา อันไหนมันผิดเราก็เบรคตัวเองไว้ อันไหนมันถูกต้องเราก็ทำไป หัวใจของเราจะได้มีสมณะจะได้มีปัญญา หัวใจของเราจะได้มีความสงบและปัญญา ต้องรู้เข้าใจ เพราะสิ่งที่ผ่านไปถือว่าเป็นประสบการณ์ เพื่อทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้หยุดลง เพราะถ้าเราไม่หยุดใครจะมาหยุดให้เรา เราทำสิ่งที่ดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป จะได้เป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรม จะไม่ได้เป็นตัวเป็นตน จะไม่ได้มีต่อหน้าและลับหลัง

เราก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจเป็นการปฏิบัติติดต่อนื่องกันไป

การปฏิบัติติดต่อนื่องมันจะไม่ขาดไม่ต่างไม่ทะลุไม่ต่างไม่พร้อย มันต้องทำอย่างนี้แหละ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจ มันเดินไปก้าวหนึ่งแล้วถอยกลับมาก้าวหนึ่ง อย่างนี้มันก็อยู่ที่เก่านั้นแหละ ถึงมีศัพท์ว่าอันนี้คนนะ มันเดินไปแล้วถอยกลับมาอยู่ทีเก่า คำถึงเรียกว่าคน ศัพท์ว่าคนมีความหมายอย่างนี้

มนุษย์เราต้องเอาความถูกต้องนำชีวิต เหมือนท่านพุทธทาสภิกขุท่านตรัสว่า เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องจิตใจ เราจะได้เอาธรรมนำชีวิต เอาความบริสุทธิ์นำชีวิต เอาความถูกต้องนำชีวิต ถ้าอย่างนั้นไม่ได้ มันเดินไปแล้วถอยกลับมาอยู่ทีเก่า เราจะเป็นมนุษย์ได้ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง	เหมือนหนึ่งยุง มีดี ที่แววชน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน	ย่อมเสียที ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ	ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พุทถูก ทุกเวลา	เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
ใจสกปรก มืดมัว และร้อนร่า	ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพุดผิด ทำผิด จิตประวิง	แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย

คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวาย
 ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ฯ

เราต้องพากันรู้เข้าใจอย่างนี้นะ สิ่งมันเป็นอดีตแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช รัชกาลที่ ๙ ของเมืองไทยท่านตรัสว่า สิ่งมันผ่านไปแล้ว
 มันแก้ไขไม่ได้ก็ช่างหัวเหือกช่างหัวมัน ปัจจุบันเราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เข้าถึง
 ความสงบและปัญญา เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

มนุษย์เราถ้าเอาแต่วัตถุมันไปไม่ได้นะ เอาแต่วัตถุมันก็จะไปเอาแต่ของคนอื่น
 เอาแต่ความสุขภายนอกมันก็หลงไปเรื่อย เห็นรูปสวย ๆ ก็ร้องโอย ๆ ๆ
 เสียงเพราะ ๆ ก็ร้องโอย ๆ ๆ ทุกอย่างมีแต่โอยกับโอย ให้เรารู้เข้าใจ เพราะตัวตนนะ
 มันเจ็บปวดนะ ตัวตนมันเป็นบาปนะ ตัวตนคือบาปแผล มันเป็นแผลในหัวใจ
 บาปนี้คือบาปแผลนะ

พระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร ให้เรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา เราจะได้มา
 ยกเลิกบาป ยกเลิกนิติบุคคลตัวตน ยกเลิกการเวียนว่ายตายเกิดเน้นที่ปัจจุบันนี้แหละ

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้เข้าใจมันก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด มันก็จะสร้างปัญหา
 มันจะไม่ได้เป็นชาติเป็นศาสน์เป็นกษัตริย์ ชาติก็คือชาติไม่ถูกต้อง เรียกว่าชาติชั่ว
 ก็แล้วกัน ชาติชั่วชาติไม่ถูกต้อง ชาติมีความทุกข์ ชาติที่เกิดแก่เจ็บตายพลัดพราก कै
 เรียกว่าชาติไม่ถูกต้อง ชาติชั่ว ชาติไม่ดีอย่างแหละ ต้องเอาชาติที่บริสุทธิ์คุณ
 ที่เป็นชาติที่ว้าว ว้าว ว้าว อย่างนี้นะ

เราต้องรู้เข้าใจ พระธรรมพระวินัยที่บริสุทธิ์คุณมันจะเป็นชาติที่หยุดวิภูฏสงสาร หยุดกรรม หยุดเวร หยุดภัย ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราเอาความหลงนำชีวิต เอาความ ประมาทนำชีวิต เอาความผิวนำชีวิต ชีวิตนี้นะมันก็ต้องล้มละลายแน่นอนนอนแน่ หายหลังผิงเลย

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายนะต้องมาหยุดมาวิริติ คำเรียกวิริติทางใจก่อนนะ เพราะกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพอ่าเรียกว่ามันเป็นลูกน้องความหลงทั้งนั้น เราต้องเอาพุทธานำชีวิตอ่าเรียกว่าวิริติ วิริติจากการฆ่าสัตว์ วิริติจากความโลภ วิริติจากความหลง วิริติจากความประมาท เราไม่ประมาท เราต้องรู้เข้าใจคำว่าวิริติ

เราทั้งหลายนะมันไปไม่ได้ นะ เอาความหลงนำชีวิต เราต้องเข้าใจว่าเราไปไม่ได้ นะ เดียวนี้กรรมมันกำลังเช็คบิลเราทุกคน ความแค้นมาเช็คบิลแล้ว ความเจ็บไข้ไม่สบาย ความป่วยไข้เจ็บปวดแอด ๆ มันกำลังเช็คบิลแล้ว ความยากความจนมันทรมาน มันปากเท่ารูเข็ม ท้องใหญ่เท่าภูเขาเป็นอย่างนี้ ตัวตนนั้นมันเป็นอย่างนั้นแหละ ความไม่ถูกต้องมันเป็นอย่างนั้นแหละ เราทั้งหลายต้องรู้เรื่องอย่างนี้

เดี๋ยวนี้แหละเรามองดูประเทศไทยของเราเนี่ย หรือมองดูหมู่วมวลมนุษย์นี้ ไม่เอาความบริสุทธิ์ไม่เอาความสงบปัญญานำชีวิต มันก็มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี ทุกข์แล้วก็ยังไม่รู้ไม่เข้าใจ

เหมือนกับโยมคนหนึ่ง ว่าคนหนึ่งก็แล้วกันมันคงหลายคนอยู่ มันบ่นเลย บ่นออกจากใจมันเป็นความทุกข์ บ่นให้รัฐบาล บ่นให้นักการเมือง บ่นให้ลูกให้อะไร อย่างนี้ บ่นอยู่นั้นแหละ ไม่เข้าใจว่าความทุกข์มันมาจากเราเอง อย่างนั้นแหละ สิ่งต่าง ๆ มันเป็นเพียงปรากฏการณ์จากบาปจากกรรมจากเวร

เราต้องมีปัญญา เราไม่ต้องไปบ่นให้อะไรต้องชอบใจต่างหากที่เราจะได้สำนึกตัวว่าเรามั่นใจเองอย่างนี้ ถ้าเราไม่ไปเอาภรรยา ถ้าเราไม่ไปเอาผัวมันจะมีลูกมีหลานให้บ่นได้อย่างไร ให้เข้าใจนะ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้หยุดบ่นหยุดปรุงแต่ง เราจะได้มีความสงบมีปัญญามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาอย่างนี้ เรามาหยุดไม่ต้องตรึกในกามไม่ตรึกในพยาบาท เราต้องหยุดตรึกในกามหยุดตรึกในพยาบาท เราต้องรู้เข้าใจ ต้องมีปัญญา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระอานนทน์ะเป็นพระโสดาบัน สติสัมปชัญญะยังไม่สมบูรณ์ ความสงบกับปัญญาไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สมองกับลมหายใจไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีความโศรกเศร้าเสียใจว่าทำไมเรายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงจากเราไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงบอกพระอานนทน์ะ

อานนทเอย อานนทรู้เข้าใจ หลังจากตถาคตจากไปอย่างนี้ เราปฏิบัติตามอริยมรรคมีองค์แปดมีความสงบและปัญญา ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ อานนทก็จะมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราทั้งหลายอย่าพากันโศรกเศร้าในสิ่งที่เป็นอดีตนะ อย่าไปวิตกกังวลในเรื่องอนาคต ปัจจุบันนี้ถือว่าเป็นไฟต์ในการประพฤติการปฏิบัติของเรา เราอยู่ที่ไหนก็พากันทำที่นั่นปฏิบัติที่นั่น เพราะอันนี้คืออกกรรมคือกฎแห่งกรรมผลของกรรม เราต้องเอาความถูกต้องนำชีวิต อย่าไปเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เอาความผิดนำชีวิต เพราะทุกอย่างมันไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เราอย่าไปสร้างปัญหา เราต้องหยุดปัญหา

เราทั้งหลายอย่าไปตามผัสสะตามสิ่งแวดล้อมตามอะไรต่าง ๆ เราทั้งหลายต้องรู้
เข้าใจมีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ อยู่ที่บ้านก็ปฏิบัติได้ อยู่ทำงาน
ก็ปฏิบัติได้ อยู่ในเมืองหลวงเมืองกรุงก็ปฏิบัติได้ เอาความรู้ความเข้าใจนี้ไปมีปิติมี
ความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ เราจะได้เป็นผู้มีศีลมีสมาธิมีปัญญา

วันหนึ่งคืนหนึ่งเราต้องเอาอริยมรรคมีองค์แปดมาประพบัติปฏิบัติ

วันนี้วันที่ ๑๘ แล้วเดือน ๘ พ.ศ.๒๕๖๘ อริยมรรคมีองค์แปดจะได้ก้าวไปอย่างนี้
ชีวิตของเราจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ สมบูรณ์ทั้งกายวาจา
กิริยามารยาท เหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งที่ได้อาหารมาจากทั้งทางรากทางใบ
ทางกิ่งก้านสาขาตลอดปริมณฑล ชีวิตของเราจะได้มีแต่ความสุขความสงบ
เราทั้งหลายจะได้พึ่งพาอาศัยกัลยาณมิตร กัลยาณมิตรก็คือศีลสมาธิปัญญา
นี้เป็นกัลยาณมิตร ไม่ใช่ตัวตนเป็นกัลยาณมิตรนะ ใจที่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร
เอาธรรมวินัย เอาข้อวัตรกิจวัตร มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ
เค้าเรียกว่าเอากัลยาณมิตรที่ดี คบกัลยาณมิตรที่ดี ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ท่านตรัสว่า อะเสวนาจะพาลานัง ปณฺธิตานํญจะเสวนา เราต้องคบในสิ่งที่ดี
ประกอบด้วยปัญญา เอาพระพุทธเจ้ามาไว้ในใจ เอาพระธรรมมาไว้ในใจ
เอาพระอริยสงฆ์มาไว้ในใจ ยังไม่พอนะ ต้องเอามาไว้ในกายวาจา กิริยามารยาทอาชีวะ
เราต้องรู้เข้าใจ นี่เป็นกัลยาณมิตรขอเรา

เราจะไปคบค้าสมาคมกับใครให้รู้เข้าใจนะ ถ้าอย่างนั้นเราไม่รู้เข้าใจ เราก็จะไป
กับสิ่งนั้น ๆ ตาเราเห็นรูปก็จะไป หูฟังเสียงก็จะไป จมูกได้กลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายสัมผัส
ใจคิดอะไรก็ไปอย่างนั้นไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจเราจะได้มีความสุขสงบมีปัญญา
มีความมั่นคงในพระรัตนตรัยด้วยความรู้ความเข้าใจ

วันหนึ่งคืนหนึ่งนะ เราเป็นมนุษย์เป็นประชาชนเป็นนักบวชอยู่ต่างจังหวัด อยู่ชนบทก็พากันนอนพักผ่อนวันละ ๕,๖ ชั่วโมง ถ้าอยู่ในกรุงเทพฯมันอากาศไม่ดีมีมลภาวะ ออกซิเจนไม่ดีก็นอนอย่างน้อย ๖,๗ ชั่วโมง พวกที่เป็นนักบวชอยู่ในกรุงเทพฯ ต้องทำอย่างนี้ ถึงแม้กรุงเทพฯ จะพัฒนาเทคโนโลยีทางรถทางเรือทางเครื่องบินทางอะไร เพราะกรุงเทพฯมันเป็นศูนย์รวมผู้คน เพราะมันเป็นเมืองหลวงนะ เราต้องนอนพักผ่อนจำวัด ๖,๗ ชั่วโมงนะ สำหรับประชาชนคนที่อยู่กรุงเทพฯ อยู่เมืองหลวง พากันนอน ๗,๘ ชั่วโมงนั่นแหละ

เราอย่าพากันมัวเล่นโทรศัพท์ไลน์โทรศัพท์ เฟลิตเฟลินในแสงสีทีวีไลซ์ เฟลิตเฟลินในความหลง เราต้องเห็นภัยในความเฟลิตเฟลิน ในความหลง ในความประมาท เราต้องคอนโทรลตัวเอง ให้นอนพักผ่อน ๗,๘ ชั่วโมงอย่างนี้ มันถึงจะสุขภาพแข็งแรง

คนรุ่นใหม่สมัยใหม่ใช้สมองใช้คอมพิวเตอร์ต้องออกกำลังกายนะ ทำโยคะ เล่นโยคะ บ้านเรามีห้องแอร์ทำโยคะเล่นโยคะ คนเราจะแข็งแรงไปไม่ได้ ถ้าพักผ่อนไม่พอถ้าไม่ออกกำลังกาย ตัวตนมันจะซีเกียจซีคร้านมันไม่มีระเบียบวินัย ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ต้องมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้หลักการหม่อมวลมนุษย์ทั้งหลายนะ มนุษย์เราทั้งหลายต้องมีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรม อย่างเช่นเดือนหนึ่ง คิดเป็นรวม ๆ ก็แล้วกัน เดือนหนึ่งก็มีอยู่ ๓๐ วัน วันพักผ่อนให้มีอยู่ ๘ วัน เช่น วันเสาร์วันอาทิตย์วันพักผ่อน เดือนหนึ่งก็มี ๘ วัน ครึ่งพุทธกาลวันหยุดก็คือวันพระน้อย พระใหญ่ วันพระน้อยก็ได้แก่ ๗ คำ ๘ คำ วันพระใหญ่ก็ได้แก่ ๑๔ คำ ๑๕ คำ

วันธรรมนี้ก็จะเป็นวันทำงานของมนุษย์ วันจันทร์อังคารพุธพฤหัสบดีศุกร์เป็นวันทำงาน การทำงานกับปฏิบัติธรรม ต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เรื่องวัตถุกับใจต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะไปแยกการทำงานจากการปฏิบัติธรรมนี้ไม่ได้ มันต้องมีปิติ มีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติต้อง ได้ทั้งงานได้ทั้งธรรม อย่าให้ยิ่งหย่อนกว่ากัน

ผู้มีปัญญามากก็ต้องมีความสงบ ผู้มีความสงบก็ต้องมีปัญญาไปพร้อม ๆ กัน ให้เอาการทำงานกับการปฏิบัติธรรมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแยกกันไม่ได้ การประพบัติการปฏิบัตินี้เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจเราจะแยกการปฏิบัติธรรมออกจากการทำงานมันจะพังทลายเช่นเดียวกับ ตึก สตง.นะ ให้เรารู้ให้เข้าใจ

การทำงานก็ให้เรามีปิตีมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ เราอย่าไปคิดว่าเราทำงานก็เพราะจำเป็น เพราะมีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อายุตนะ ๑๒ ก็เพราะจำเป็น คิดอย่างนี้มันเป็นตัวเป็นตนนะ มันเป็นวิทยาศาสตร์เพื่อตัวเพื่อตน เรื่องจิตเรื่องใจ เราไม่ได้พัฒนา มันเป็นการพัฒนาเพื่อตัวเพื่อตน เป็นการพัฒนาการศึกษาเพื่อตัวเพื่อตน เรียกว่ามันไม่ถูกต้อง การทำงานเพื่อตัวเพื่อตนมันไม่ถูกต้อง เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องการงาน เอากายวาจาภิรียมารยาทอาชีพมาประพบัติปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆ กัน อย่างนี้ต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจนะ ถ้าไม่รู้เข้าใจ เราคิดว่าทำงานเพราะจำเป็น เรียนหนังสือเพราะจำเป็น เป็นข้าราชการนักการเมืองเพราะจำเป็น เป็นนักบวชเพราะจำเป็น

ทำไมเป็นนักบวชเพราะจำเป็นละ เพราะเป็นนักบวชมันดีมันเพอร์เฟก บ้านก็ไม่ต้องเช่าข้าวก็ไม่ต้องซื้ออะไรก็ฟรีหมด แถมพวกที่เอาของมาให้ก็ยิ่งมาราบ

มาไหว้ พวกนี้ถึงพากันมาบวชกันเยอะ เพราะมาใช้ของฟรี มาใช้ของฟรีแถมยังมีสตรี
 สตางค์ มียศมีตำแหน่ง มีความหลงเป็นรางวัล ขณะนี้เวลานี้ทำกันมาหลายปี
 หลายสิบปีแล้ว กรรมมันกำลังจะเช็คบิลแล้ว มันไม่ดีไม่ถูกต้อง มันไม่ใช่ความสงบ
 ไม่ใช่ปัญญา มันเป็นปัญหา เป็นการสร้างปัญหา เราไม่ได้พากันเป็นพระอะไรเลย
 พากันเป็นนักหลอกลวง

การเรียนการศึกษาของมนุษย์นี้มันมี ๑๘ ศาสตร์นะ ให้มนุษย์เราฉลาดนะ
 เราเอาการเรียนการศึกษา ๑๘ ศาสตร์มาเป็นตัวเป็นตน การทำงาน ๑๘ ศาสตร์นั้น
 มาเป็นตัวเป็นตน เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เอาปิติความสุขเอ็กคิตตา เพื่อเราจะได้
 มีความสงบมีปัญญาอย่างนี้ เราอย่าเอาความหลงไปปฏิบัติอย่างนี้แหละ

เราไม่รู้เข้าใจ เอา ๑๘ ศาสตร์มาเป็นเรา คำเรียกว่ามันเลยกลายเป็น ๑๘ มงกุฏ
 มงกุฏสุดยอด สุดยอดของตัวตน ถ้าเราเอาตัวตนมันกลายเป็น ๑๘ มงกุฏ
 เป็น ๑๘ ศาสตร์แห่งความทุกข์ ไม่ใช่ ๑๘ ศาสตร์แห่งความดับทุกข์ ให้รู้เข้าใจนะ
 เราจะได้เป็นคนรวยก็ทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ เป็นคนจนก็ทุกข์เพราะไม่มี เราต้องรู้
 เข้าใจ ข้าราชการนักการเมืองนักบวชของเรานี้ไม่รู้เข้าใจเลยกลายเป็นนัก ๑๘ มงกุฏ
 มันเป็นผู้ว่างจากความถูกต้อง ว่างจากความดีที่เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ คำเรียกว่า
 ว่างจากมรรคผลพระนิพพาน มันมีแต่ความวุ่นวาย มีแต่ความทุกข์ มีแต่ความขัดข้อง

เราทั้งหลายนะพากันรู้เข้าใจ เราเอาความทุกข์นำชีวิต เอาความวุ่นวายนำชีวิต
 เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตนี้มันผิดเป็นความผิดนำชีวิต ให้เรารู้เข้าใจ เพราะเรากำลัง
 เห็นกรรมเห็นเวรเห็นภัยในสิ่งภายนอกที่เราได้เห็นด้วยตา ได้ฟังด้วยหู รู้ด้วยใจ
 ว่าเราทั้งหลายจะเอาความหลงนำชีวิต เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตนั้นไม่ได้
 เพราะทุกอย่างมันคือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรม เราต้องพากันรู้

วันเสาร์วันอาทิตย์เป็นวันหยุดทำงาน เน้นเรื่องประพฤติปฏิบัติธรรม เน้นเรื่องบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาจกิริยามารยาทอาชีวะ พวกกันไปที่วัด ศาสนาพุทธก็ไปที่วัด ศาสนาคริสต์ก็ไปที่โบสถ์ ศาสนาอิสลามก็ไปที่มัสยิด ศาสนาพราหมณ์ฮินดูก็เป็นเทวสถาน เทวาลัย ไปทำไมละ พวกกันไปประพฤติปฏิบัติธรรม ไปเจริญสติสัมปชัญญะ ไปเจริญสติปัญญา ไปยกเลิกอดีตยกเลิกอนาคต ปัจจุบันก็อยู่กับความว่างจากตัวตน เพื่อให้ใจได้สัมผัสกับธรรมะ ให้ใจเป็นธรรมะเป็นความสงบเป็นปัญญา หยุดความปรุงแต่ง มีความสงบมีปัญญา นี่เป็นปฏิปทาของหมู่วมวลมนุษยนะ

ให้มนุษย์เรารู้หลักการรู้อุดมการณ์อุดมธรรมในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจชีวิตนี้ก็ยอมพังทลายเพราะกรรม กฎแห่งกรรม ผลของกรรม มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลายสิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล เค้าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับน้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกิ้นคอร์รัปชั่นนะ แต่เค้าโก่งกิ้นคอร์รัปชั่นน้อยพอที่จะรับแผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเลประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม สมุทรปราการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง ท่านรู้จักว่าความปรุงแต่งนี้ มันคือวัฏฏสงสารนะ ท่านรู้จักความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งมันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตน ไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักกรรมบุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย มาทุจรีตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สูทผูกเนคไท ห้อยเหรียญตรา เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่ใช่ผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลง ต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมกมายต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิคุณ เข้าถึงธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมั่นเป็นอบายมุขอบายภูมินะ มั่นตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิฆเนศวรนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ในระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพจน์ปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต่อกับความหลงที่มีศัพท์ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น มันจะวกลงอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพจน์การปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกลงในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกลงอย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวิฆเนศวรด้วยปัญญาบริสุทธิคุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปีติมีความสุข

มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั้นนะประเทศเล็ก ๆ เท่อำเภอนึง ของเมืองไทยก็ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก๊าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนา ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญหาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญหาแล้วต้องรอบคอบ อย่าลืมนะชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว

เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้ว
ถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการ
เป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์
แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้อาอุดมธรรมให้อาธรรมอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย
เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึง
ความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรีศรูก็เป็น
วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ
รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ
มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ดีนะ รวยความโง่หลงมงายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ดีนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เราเข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เค้เล็กนิตเดียวเค้ตั้งบ่อนคาสีโนเค้รวัยกัน ประเทศมาเก๊าก็เหมือนกัน
เค้รวัยกัน

ประเทศสิงคโปร์เค้มีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เค้คิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวัยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวัยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เค้ถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เราเข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้มายกเลิกบ่อนคาสีโน
มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เราเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เหมือนประเทศไทยของเรานี้แหละ โครงการยกเลิกเหล้ายกเลิกเบียร์
ยกเลิกสิ่งเสพติดยาเสพติดที่มันเป็นอบายมุขแห่งชีวิต ที่มันเป็นอบายภูมิแห่งชีวิต

เกือบร้อยปีของโครงการพากันประพฤติดีปฏิบัติด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
ตั้งอยู่ในความประมาท เอาความหลงนำชีวิตเอาความประมาทนำชีวิต

มันก็ปฏิบัติไม่ได้ มันก็ยิ่งมากกว่าเก่า ไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิต ความหลงก็เลยยิ่งใหญ่อิ่ง

มันก็แก้ปัญหามาไม่ได้ มันยิ่งมากทวีคูณ มันก็ไปของมันเรื่อย มากยิ่งกว่าเก่า ทวีคูณยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

อย่างการสวมหมวกกันน็อกอย่างนี้แหละ มอเตอร์ไซด์เข้ามาในเมืองไทย ประเทศไทย ไม่ต่ำกว่า ๖๐ ปี ขณะนี้เวลานี้ก็ยังทำไม่ได้ เรื่องสวมหมวกกันน็อกนี้ ที่ให้ประชาชนผู้ขับขี่จักรยานยนต์เพื่อสะดวกในการสัญจรไปมา ได้ออกกฎหมาย บังคับตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ขณะนี้เวลานี้มันก็เป็นเวลาจนจะ ๕๐ ปีแล้ว ก็ยังพากันทำไม่ได้

ถ้าเราเข้าใจว่า การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนี้ไม่ได้ มันเป็นความเสียหาย ทั้งตัวเราและส่วนรวม มันไปไม่ได้ ชีวิตของเรามันไปไม่ได้นะ ชีวิตนี้มันพังทลาย เหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยนี้แหละ

เราต้องเข้าใจ ทุกคนต้องเข้าใจ ไม่ใช่เข้าใจเฉย ๆ ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้น มันก็จะไปของมันด้วยความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ

พูดอย่างนี้ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ นี่มันเป็นธรรมเป็นธรรมนุญเป็น ปัญญาบริสุทธิ์คุณให้รู้เข้าใจ นี่เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา นี่คือธรรมนุญ รัฏฐธรรมนุญ นี่เป็นความมั่นคงของชาติคือความเกิด ด้วยเหตุที่ถูกต้อง ไม่มีความผิด ถูกต้องนะ ความถูกต้องหมายถึงบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ตัวตน นั่นแหละคือความถูกต้อง เป็นความมั่นคงของพระศาสนา ศาสนาคือธรรมนุญรัฏฐธรรมนุญ เป็นความมั่นคงของ

พระมหากษัตริย์นั้นได้แก่ปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาเพื่อตัวตน ปัญญาบริสุทธิ์คุณนี้เป็นความหมายของพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ที่ขึ้นครองราชย์ถึงทรงทศพิศราชธรรม เอาทศพิศราชธรรมนำชีวิต คำว่าพระหมายถึงไม่มีตัวไม่มีตนให้เข้าใจ ถ้ามีตัวมีตนก็ไม่ใช่พระไม่ใช่ธรรมบุญไม่ใช่รัฐธรรมบุญ

นี่เป็นพระธรรมเป็นพระวินัย เป็นพระศาสนา เป็นพระมหากษัตริย์ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน เป็นธรรมเป็นธรรมบุญ เพื่อให้เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ให้เราเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้พากันประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ถูกต้องจะได้ไม่พากันทำความผิด เพื่อเข้าสู่ขบวนการแห่งความถูกต้องของรัฐธรรมบุญในการดำเนินชีวิต การดำเนินชีวิตต้องไม่เอาความผิดดำเนินชีวิต

เราได้สมัครสมานสามัคคีทำความดีที่ประกอบด้วยปัญญาที่เอาพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ประชุมเพลิงคุณแม่วรรณดี ที่เป็นคุณแม่ชีที่ดีที่มีปัญญาเพื่อเอาพระพุทธเจื่อนำชีวิต ให้ถือว่าเราได้ทำสิ่งที่ดีที่ถูกต้อง ตามรอยบาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้มีลมปราณเป็นผู้มีบุญมีวาสนามีโอกาสมีเวลาประพฤติปฏิบัติธรรม ให้ระลึกถึงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านตรัสโอวาทครั้งสุดท้ายว่า

“วยธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ” แปลว่า “สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจง (ยังประโยชน์ตน และประโยชน์ผู้อื่น) ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

นี่ถึงโอวาทธรรมคำสั่งสอนของหลวงปู่มั่นที่ตรัสไว้ว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอนนะ

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืนนะ

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม

ความดีเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณเท่านั้น การระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจ

เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ นั่นแหละคืออริยมรรค เป็นหนทางที่ประเสริฐ

มีพระนิพพานตั้งแต่ในปัจจุบัน ไม่ต้องรอพระนิพพานเมื่อตายแล้ว ปัจจุบัน

ไม่มีพระนิพพาน อนาคตจะมีพระนิพพานได้อย่างไร ให้เรารู้เข้าใจเรื่องพระธรรม

พระวินัย พระธรรมพระวินัยที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อหยุดวิภวสัญญาสงสารนั่นแหละ

คือพระนิพพาน ให้พวกเรารู้เข้าใจในเรื่องพระนิพพาน ให้เข้าใจนะ
